

zašto se Gadamer polazeći od Hajdegerove “strukturalne” analize okreće “sadržaju” povesti i umetnosti. Aristotelova praktička filozofija takođe ukazuje na “moralni” aspekt razumevajućeg odnosa, gde je ono što se nastoji razumeti Drugo koje našem razumevanju prilazi *zahtevom* da bude čuto. Iz svega prethodno rečenog sledi ideja *pripadnosti interpretatora interpretiranom* kao osnovni princip hermeneutičke filozofije.

Princip pripadnosti interpretatora interpretiranom upućuje na to da pojam razumevanja jednakoizvorno pripada i bitku onoga razumljenog kao bitku sveg bića, a filozofska hermeneutika se time pokazuje kao hermeneutička ontologija. U izgradnji hermeneutičkog iskustva Gadamer dolazi do ontološkog ustrojstva sveg bića, pri tome Gadamer ne daje nikakva određena ili definicije, već opisom dva posebna fenomena, unutar kojih se dato iskustvo najpre raskriva – umetničko delo i povest, pokazuje njegov univerzalni, ili, što je za Gadamera sinonimno, ontološki karakter. Mi ćemo ovde pratiti samo Gadamerovo razumevanje umetničkog dela.

Gadamer postavlja pitanje načina bitka umetničkog dela i to pitanje je u osnovi pitanje razumevanja - hermeneutički fenomen. Gadamer izgradnji hermeneutičkog fenomena preko umetničkog dela prilazi preko specifično razumljivog pojma igre. Pojam igre sam po sebi nije pojam koji je nov za estetiku, on je, kod Šilera i Kanta, imao ključnu ulogu i izgradnji onoga što Gadamer naziva subjektivističkom estetikom. Gadamer nasuprot devetnaestovekovnoj estetici pod igrom ne razume ponašanje, niti duševno raspoloženje stvaraoca, niti onoga koji uživa u umetničkom delu. Dakle, Gadamerov pojam igre ne smeri nikako na slobodu subjekta, već kako Gadamer kaže “na sam način bitka umetničkog dela” (131)